

A. B. ŠIMIĆ

- prema njegovim shvaćanjima umjetnost predstavlja najintenzivniji doživljaj svijeta i života koji se reflektira kroz samog umjetnika, zato umjetnost ne može biti angažirana, tendenciozna. Ona je samo subjektivna istina književnika. „teži jedino da bude umjetnost.“

- poezija je duboki unutarnji doživljaj svega onoga što je vezano za čovjekovo osjećanje života i svijeta, ali svijeta koji je lišen svega što je nevažno, nestvarno i banalno.

RUČAK SIROMAHA

Jedno pred drugim stide se da sjednu
za takav ručak

i dokle jedu boje se
da ne bi jedno drugom život pojeli.

Kad ustanu od stola,
tišina i težina
Gađenje pred samim sobom
unakazi obadvoma lica

i svako misli da je drugomu ubica
i da je krv što teče kroz njegovo tijelo
krv drugog
(kao da je jedno drugo jelo)

- vrsta pjesme – misaono- refleksivna

- tema – ručak siromaha, siromaštvo

- motivi – ručak, život, stol, tišina, težina, gađenje, lica, ubica, krv, tijelo

- pjesničke slike – vizualne – stid ih ometa da sjednu, strah za vrijeme jela, gađenje, unakažena lica, „krv što teče kroz njegovo tijelo“, „kao da je jedno drugo jelo“ – kanibalizam

- auditivna „tišina i težina“

- slobodan stih, nejednak broj stihova u strofi i nejednak broj slogova u stihu;

- rima – lica – ubica, tijelo – jelo – funkcionalna rima

- ❖ Rimi se mogu naći različiti prigovori, jer su najčešće riječi ritmički naglašene kako ne bi smjele biti: »I kao što god nije svejedno koja će se reč rimovati, koja će zazvučati najjače u stihu, isto tako nije svejedno koja će se s kojom rimovati. Rimovati treba ono što se rimuje, kako veli Karl Kraus (koji me je možda najviše poučio šta je to ritam i rima u pesmi). Dve reči koje se rimuju, moraju biti u naročitoj relaciji pa da njihovo rimovanje bude opravdano. Reči treba da rimuju stvari. Rima je kao jek i odjek [...] Napokon, ako se rimuje samo onde gde treba i ređe nego šta to čine manijaci rime, onda rima i jače deluje. Kakva pesma, takva rima«. Dakle, »pesnički zanat nije baš tako jednostavan«. – A. B. Šimić, Tehnika pesme, Suvremenik, 1923.

- stih – od 5-eraca do 11-eraca

- figure – asonanca – „Jedno pred drugim stide se da sjednu“ - e
„da ne bi jedno drugom život pojeli.“ - o

- aliteracija – „kao da je jedno drugo jelo“ – j

- anafora - i svako misli da je drugomu ubica
i da je krv što teče kroz njegovo tijelo

- asindeton – također u i svako misli da je drugomu ubica
i da je krv što teče kroz njegovo tijelo

- simboli – jelo – ono što daje snagu tijelu

- tijelo – materija, siromašnima bit postojanja

- krv – životna energija

- metonimija – lice – osoba

- gradacija – na razini cijele pjesme

- ironija – naslov, ručak siromaha

- odnos između duha i tijela u pjesmi – tijelo je primarno, duh je zatopljen i odražava se jedino u pokušaju utaživanja gladi. Tijela kao krvave sjenke ustaju od stola, puna gađenja i samoprijekora što je hranjenje jedina životna motivacija.

Pjesma otvara etičko pitanje egzistencije, preživljavanja tijela izoliranog od doticaja s duhom ili dušom, misli i razumom. Posljednja strofa predstavlja kulminaciju, umjesto životne snage lirski

subjekt priziva kršćanske simbole, krv i tijelo, a odvratnošću tog prizora osuđuje siromaštvo, nebrigu čovječanstva.

SMRT I JA

Smrt nije izvan mene. Ona je u meni
od najprvog početka: sa mnom raste u svakom
času

Jednog dana
ja zastanem

a ona raste dalje
u meni dok me cijelog ne proraste
i stigne na rub mene. Moj svršetak
njen pravi je početak:

kad kraljuje dalje sama

- vrsta pjesme – misaona
- tema – smrt, prihvaćanje smrti kao dio životnog ciklusa, kao dijela nas
- motivi – smrt, početak, smrt raste, čas, smrt prerasta, rub, svršetak, početak, kraljevanje
- pjesničke slike – cijela pjesma je vizualni prikaz smrti
- strofa – monostrofa od deset stihova, deseterostih (decima)
- slobodan stih – stihovi nejednake duljine
- rima – svršetak – početak – funkcionalna rima!!!
- figure
 - personifikacija – smrt raste, kraljuje
 - asonanca – „ja zastanem“, „a ona raste dalje“, „kad kraljuje dalje sama“ – a
 - aliteracija – „Smrt nije izvan mene. Ona je u meni“ – m
 - opkoračenje – kroz cijelu pjesmu
 - gradacija – smrt

„ sa mnom raste u svakom
času

Jednog dana
ja zastanem

a ona raste dalje
u meni dok me cijelog ne proraste“

- lirski subjekt vrlo osebujno govori o smrti, vrlo jednostavno, prihvaćajući je kao dio životnog ciklusa, kao dio njega samoga. Smrt je sveprisutna, čak je izostavio interpunkciju na kraju pjesme jer jedino što je vječno je smrt. Smrt je konstanta za razliku od tijela, čovjek je sićušan u odnosu na nju.